

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/79/2023
Identifikačné číslo spisu:	7220201379
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7220201379.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. I. Č., G., narodeného X. L. XXXX, T., S. X, zastúpeného advokátom JUDr. Alexandrom Farkašovským, Košice, Nemcovej 30, proti žalovanej Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Košice, Šrobárova 2, IČO: 00 397 768, zastúpenej splnomocnenkyňou Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o., Košice - mestská časť Staré Mesto, Murgašova 3, IČO: 47 256 206, o ochranu osobnosti, vedenom na Mestskom súde Košice (pôvodne na Okresnom súde Košice I) pod sp. zn. 42C/10/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. augusta 2022 sp. zn. 6Co/31/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. júna 2021 č. k. 42C/10/2020-615 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 11 a § 13 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 28. novembru 2017 (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), § 2 ods. 4 a § 3 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), § 81 písm. a) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) a čl. 19 ods. 1, čl. 50 ods. 1 a 2, čl. 26 a čl. 36 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov (ďalej len „Ústava SR“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v spore nepreukázal zásah do práva na ochranu jeho osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti nepravdivými výrokmi žalovanej uvedenými vo výpovedi z pracovného pomeru a správaním sa žalovanej k nemu ako k osobe duševne chorej. Vo veci nebolo preukázané, že by žalovaná uverejnila obsah výpovede z pracovného pomeru a opis skutkového deja a správania sa žalobcu ako zamestnanca, ktoré

vedli k skončeniu pracovného pomeru výpoveďou, čo považoval za výkon práva zamestnávateľa.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) v konaní o odvolaní žalobcu rozsudkom z 23. augusta 2022 sp. zn. 6Co/31/2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o nesplnení zákonných predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 OZ, keďže vykonaným dokazovaním nebol preukázaný neoprávnený (protiprávny) zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11 OZ, ani príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmu. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani zníženie dôstojnosti žalobcu alebo jeho vážnosti v spoločnosti v značnej miere ako podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 OZ. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok z porušenia práva na ochranu osobnosti vyplývajúci z ustanovení § 11 a § 13 ods. 1 a 2 OZ (konkrétne občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu) a správne skúmal splnenie zákonných predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorými sú neoprávnený (protiprávny) zásah, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11 OZ, existencia ujmy a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vzniknutou ujmu.

3. V prejednávanej veci neoprávneným zásahom malo byť porušenie prezumpcie neviny vo výpovedi z pracovného pomeru, konkrétne skutočnosťami uvedenými v tejto výpovedi, ďalej nezákonné nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky žalovanou žalobcovi a neoprávnené rozširovanie informácií o jeho zdravotnom stave. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že skutočnosťami uvedenými vo výpovedi z pracovného pomeru nebola porušená prezumpcia neviny žalobcu, pretože nebola daná z dôvodu, že žalobca bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin a ani z dôvodu, že bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vo výpovedi nebol žalobca označený ako páchatel' trestného činu. Žalovaná vo výpovedi z pracovného pomeru iba popisovala správanie žalobcu na pracovisku z hľadiska, že môže naplňať aj znaky trestného činu a uplatnený výpovedný dôvod podľa ustanovenia § 61 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce bolo možné použiť nezávisle od výsledku trestného konania. Výpoveďou z pracovného pomeru nemohlo dôjsť vo všeobecnosti k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, keďže išlo o výkon práva zamestnávateľa skončiť so žalobcom pracovný pomer a v tej súvislosti aj o splnenie povinnosti stanovenej ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce skutkovo vymedziť výpovedný dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Išlo o výkon práva, ktoré má základ v Zákonníku práce, výpoveď bola odovzdaná výlučne žalobcovi, nebola sprístupnená tretím osobám, okrem zástupcov zamestnancov v súvislosti s jej prerokovaním, a ani inak zverejnená. Skutočnosti uvedené vo výpovedi sa nestali verejne známymi činnosťou žalovanej a oboznámil sa s nimi len úzky okruh zamestnancov žalovanej a samotný žalobca, takže výpoveď nebola spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Pokiaľ konanie žalovanej nesplňa znaky neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu, nie je možné za takýto zásah považovať následok, ktorý žalobca subjektívne pociťoval po skončení pracovného pomeru výpoveďou vo svojom pracovnom i osobnom živote. Rovnako nebolo preukázané zverejňovanie informácií o zdravotnom stave pri nariadovaní mimoriadnej lekárskej prehliadky žalobcu žalovanou. Ani samotným nariadením mimoriadnej lekárskej prehliadky žalobcovi nemohlo dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv jednak preto, že táto lekárska prehliadka nebola vôbec vykonaná a najmä preto, že k jej nariadeniu došlo zákonným spôsobom, ako to konštatoval súd v právoplatne skončenom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/92/2017 a Krajský súd v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 11CoPr/9/2019 a 11CoPr/1/2021. Išlo o výkon práva zamestnávateľa nariadiť takúto prehliadku, ktoré má základ v právnom predpise, čo vylučuje neoprávnenosť zásahu. Súd prvej inštancie správne posúdil charakter skutočností uvedených vo výpovedi z pracovného pomeru o správaní sa žalobcu, ktoré sú hodnotiacimi úsudkami a nepredstavujú neprípustnú (neoprávnenú) kritiku, pričom text výpovede z pracovného pomeru hodnotil nielen z hľadiska jednotlivých výrokov, ktoré sú uvedené vo výpovedi, ale aj celkové vyznenie výpovede a dospel k správne mu záveru, že výroky vo výpovedi z pracovného

pomeru nemohli zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná uviedla vo výpovedi z pracovného pomeru výroky s cieľom zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Jediným cieľom bolo skončenie pracovného pomeru a v tej súvislosti splniť zákonnú povinnosť skutkovo vymedziť výpovedný dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom (§ 61 ods. 2 Zákonníka práce), a to popisom konania žalobcu, ktoré považovala za porušenie pracovnej disciplíny. Skutkové okolnosti žalovaná vo výpovedi uviedla vhodne zvolenými jazykovými výrazmi, výpoveď neobsahuje žiadne obvinenia žalobcu z trestnej činnosti a dôvodom skončenia pracovného pomeru nebolo ani začatie trestného stíhania voči žalobcovi, teda neporušila prezumpciu jeho neviny. Postup zamestnávateľa, ktorým rozvážuje pracovný pomer so zamestnancom, je výkonom práva zamestnávateľa vyplývajúceho zo Zákonníka práce a nemožno ho považovať za protiprávne konanie, spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv zamestnanca (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/108/2009).

4. K ďalším odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie bol vo veci kauzálny príslušný, o čom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. mája 2020 sp. zn. 11NcC/9/2020 s odôvodnením, že predmetom konania je právo na ochranu osobnosti vyplývajúce z ustanovenia § 11 a nasl. OZ a nekoná sa o práve z pracovnoprávneho alebo obdobného pracovného vzťahu, ani o práve súvisiacom s individuálnym pracovnoprávnym sporom vyplývajúcom z porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Uvedenie nesprávneho označenia trestného činu vo výpovedi, z ktorého mal byť žalobca obžalovaný, nemalo žiadny vplyv na vecnú správnosť rozsudku, pretože pre rozhodnutie v danej veci táto skutočnosť nebola právne významnou a úlohou tohto súdu nebolo posudzovať trestnoprávne otázky, vrátane právnej kvalifikácie trestného činu.

5. Na námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonával všetky ním navrhnuté dôkazy, sa odvolací súd zaoberal postupom súdu pri dokazovaní a nezistil pochybenie pri objasňovaní skutkového stavu. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonával všetky dôkazy podstatné z hľadiska zistenia skutkového stavu pre rozhodnutie o žalobe na ochranu osobnosti. Svedkovia prof. D. i prof. M. boli vypočutí na pojednávaní, ktoré sa konalo 4. decembra 2020 v prítomnosti žalobcu, ktorý im mohol klásť otázky, toto svoje právo aj využil a súd nepovažoval za potrebnú ich konfrontáciu.

6. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie k jeho tvrdeniam o diskriminácii a šikane zo strany žalovanej, odvolací súd poukázal na pojednávanie 4. decembra 2020, na ktorom súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby doplnením o skutkové tvrdenia o diskriminácii žalobcu v pracovnoprávných vzťahoch, keďže sa netýkali zásahu do občianskej cti a dôstojnosti žalobcu a išlo o ďalší nárok, na ktorého prejednanie nebol kauzálny príslušný. Preto nebol dôvod, aby sa v tomto konaní dokazovala pravdivosť tvrdení žalobcu o jeho diskriminácii a šikane na pracovisku žalovanou.

7. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia zopakoval, že so žalobcom nebol okamžite skončený pracovný pomer a ani mu nebola daná výpoveď podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce z dôvodu, že bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin a ani z dôvodu, že bolo voči nemu začaté trestné stíhanie. Žalobcom uvádzané ustanovenia pracovného poriadku žalovanej, o skončení pracovného pomeru z dôvodu právoplatného odsúdenia za trestný čin, ani ustanovenie § 68 ods. 1 Zákonníka práce nebolo preto relevantné pre toto konanie a nebol dôvod vec právne posudzovať podľa tohto zákonného ustanovenia a pracovného poriadku citovaného žalobcom.

8. Otázkou porušenia pracovnej disciplíny a okolnosťami nariadenia mimoriadnej lekárskej prehliadky sa zaoberal Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 41Cpr/92/2017 a Krajský súd v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 11CoPr/9/2019 a 11CoPr/1/2021, v ktorých dospeli k záveru, že žalobca opakovane porušil pracovnú disciplínu, keď napriek legitímnym pokynom žalovanej neabsolvoval mimoriadnu lekársku prehliadku vo vzťahu k práci v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. Otázka porušenia pracovnej disciplíny žalobcom a zákonnosť nariadenia mimoriadnej lekárskej prehliadky bola vyriešená v inom, právoplatne skončenom súdnom konaní, vedenom s rovnakými stranami, a navyše táto otázka nesúvisí s predmetom konania o ochranu osobnosti.

9. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil právne ustanoveniami § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovanej a neúspechom žalobcu.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie a navrhol tento rozsudok zrušiť aj s rozsudkom súdu prvej inštancie (a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie). Dovolanie odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. a) aj b) CSP. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. e) CSP namietal, že odvolací súd nezohľadnil, že o veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, nakoľko tento súd nebol miestne a kauzálny príslušný, keď nebola zohľadnená súvislosť veci s pracovnoprávnym sporom o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovanej, v súvislosti s ktorým došlo k neoprávneným zásahom žalovanej do jeho práva na ochranu osobnosti. Tento kauzálny a miestne nepríslušný súd vydal uznesenie, v ktorom vymedzil predmet sporu tak, že nemohol predkladať dôkazy o jeho diskriminácii ako jednej z foriem zásahov do dôstojnosti. Konanie bolo postihnuté vadou, v dôsledku ktorej rozhodoval nepríslušný súd, nakoľko v konaní sa príslušnosť súdu neurčovala podľa ustanovenia § 19 písm. a) CSP.

11. Za porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolateľ považoval to, že súd nevykonával navrhnuté dokazovanie o nesprávnom postupe žalovanej ako zamestnávateľa, ktorý mu nariadil lekársku prehliadku. V spore navrhoval vykonať opakované výsluch svedkov prof. D. a prof. M. k zaujatosti a diskriminačnému postoju žalovanej, keď mu nariadila, aby išiel na lekársku prehliadku. Súd prvej inštancie aj odvolací súd mu nezopakovaním ich výsluchov znemožnili preukázať, že žalovaná konala svojvoľne a nemala žiaden pravdivý skutkový základ na to, aby subjektívne hodnotila jeho správanie a prikazovala mu podrobiť sa lekárskej prehliadke. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa dovolateľa spočívalo v tom, že súdy mu zabránili dokazovať diskriminačné konanie žalovanej voči nemu ako jednu z foriem zásahov do ľudskej dôstojnosti. Poukázal na to, že zásah do jeho dôstojnosti je zrejmý aj z toho, že žalovaná vo výpovedi bez pravdivého skutkového základu vykreslila jeho správanie tak, že odvolací súd v uznesení z 29. apríla 2020 sp. zn. 11CoPr/9/2019 (v bode č. 16, na ktorý sa odvoláva súd prvej inštancie v bode č. 58 svojho rozsudku) uviedol: „Možno len prisvedčiť správnosti jeho uvažovania, že také správanie sa žalobcu, ktoré vykazovalo znaky trestného činu a pre ktoré sa proti nemu aj začalo a vedie (v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku v štádiu konania pred súdom) trestné konanie, vzhľadom na jeho povahu a s osobitným zreteľom na to, že k nemu došlo (aj) v priestoroch školy a jeho objektom bola študentka, vzbudili u zamestnávateľa dôvodnú pochybnosť o spôsobilosti žalobcu ďalej vykonávať práce bez dopadu na dôstojnosť zastávanej pracovnej pozície a bez ohrozenia verejného zdravia, a teda nie len zdravia vlastného, ako sa žalobca mylne domnieva, ale tiež duševnej a fyzickej integrity kolegov a študentov. Odvolací súd zastáva názor, že prejavy nebezpečného prenasledovania, rovnako ako aj iné obdobne závažné správanie sa zamestnancov školy vo vzťahu k študentom, nemôže zostať bez povšimnutia nadriadených, a preto prístup zamestnávateľa, ktorý v takom správaní vidí podnet na preverenie spôsobilosti zamestnanca vykonávať práce a neuchýľuje sa k predčasným záverom a právnym krokom, možno len oceniť.“. Z uvedeného je zrejmé, že intenzita zásahu do jeho dôstojnosti je významná, že ovplyvnila súd pri rozhodovaní o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru u žalovanej, keď súd v tomto pracovnoprávnom spore nepoužíval slovné spojenie podozrivý z trestnej činnosti, a nerešpektoval tak prezumpciu nevinu.

12. Dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].

13. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočívalo v tom, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v bodoch 53 a 54 odôvodnenia jeho rozsudku, že výrokmi uvedenými vo výpovedi z pracovného pomeru zamestnávateľ uplatňoval svoje právo podľa Zákonníka práce a zákona č. 355/2007 Z. z., pričom postup zamestnávateľa, ktorý predchádzal výpovedi nebol v súlade s

ustanovením § 3 ods. 2 Trestného poriadku, keď neoznámil orgánom činným v trestnom konaní svoje podozrenie o páchaní trestnej činnosti. Súdly nesprávne právne posúdili známy skutkový stav, pretože nesprávne aplikovali právo, keď nevykonali navrhnuté dokazovanie vo veci porušenia ustanovenia § 3 ods. 2 Trestného poriadku. Vzhľadom na to, že žalovaná bezprostredne nevykonala žiadne relevantné opatrenia, respektíve úkony smerujúce k ochrane záujmu chráneného zákonom, nemožno ňou dodatočne vykonaný právny úkon posúdiť tak, že ide o úkon v súlade so zákonom, nakoľko konala znevažujúco, čo Občiansky zákonník v ustanovení § 3 zakazuje. Pokiaľ mala žalovaná vedomosť o tom, že študentka už podala trestné oznámenie a bolo začaté trestné stíhanie vo veci, mala v zmysle Zákonníka práce a vlastného pracovného poriadku povinnosť čakať až do právoplatného rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní a po podaní obžaloby na rozhodnutie súdov o vine, a ak tak neurobila, porušila zásadu prezumpcie nevinoty.

14. Odvolací súd nesprávne posúdil aj dôsledky jeho diskriminácie ako predpokladu zásahu do ľudskej dôstojnosti, keď nepripustil zmenu žaloby spočívajúcu v skutkových tvrdeniach týkajúcich sa jeho diskriminácie. Za nesprávne považoval aj posúdenie hodnotiacich úsudkov v texte výpovede z pracovného pomeru ako formu kritiky, a to v súvislosti s pravdivosťou podkladov na hodnotiace úsudky žalovanej. Poukázal na to, že súdy vychádzali z toho, že všetko, čo je uvedené vo výpovedi z pracovného pomeru, sú hodnotiace úsudky, čo samo osebe je v rozpore s účelom skutkového vymedzenia skutkových dôvodov výpovede podľa ustanovenia § 61 ods. 2 Zákonníka práce.

15. Žalobca ďalej v dovolaní tvrdil, že odvolací súd nesprávne posúdil zásahy do jeho ľudskej dôstojnosti a občianskej cti a dôstojnosti, keď nezohľadnil, že zamestnávateľ je povinný zdržať sa kritiky vo výpovedi. Skutočnosti uvedené vo výpovedi z pracovného pomeru nemajú pravdivý skutkový základ a vytvárajú negatívny obraz o ňom. Navyše si súd prvej inštancie nesprávne vyložil pojem „odôvodnená pochybnosť“, uvedený v ustanovení § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z. z., keď nesprávne posúdil dôkazy, ktoré viedli k nariadeniu lekárskej prehliadky.

16. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol, alternatívne zamietol. Nestotožnila sa s dovolacími námietkami žalobcu a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje v celom rozsahu za vecne správny.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

18. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku tejto viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. V danej veci žalobca tvrdil, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. e) CSP, ktorá je daná tým, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Konkrétne namietal, že vo veci rozhodoval súd, ktorý nebol miestne a kauzálné príslušný, pretože nebola zohľadnená súvislosť s pracovnoprávnym sporom o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovanej a príslušnosť súdu mala byť určená podľa ustanovenia § 19 písm. a) CSP.

23. Právo na zákonného sudcu je zaručené v ustanovení čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel). Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

24. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravujú ustanovenia § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorých zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte a zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

25. Nesprávne obsadeným je súd obsadený v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdu, ktorý má určitý spor prejednať a rozhodnúť. Súd je nesprávne obsadený aj vtedy, ak o veci nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (7Cdo/51/2018). Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj pridelenie súdnej agendy sudcom a určenie zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bolo zachované stanovené pridelenie súdnej agendy na konanie sudcom a aby bol vylúčený výber súdov a sudcov „ad hoc“, pre rôzne dôvody a účel.

26. Dovolací súd v danej veci predovšetkým skúmal, či dovolateľ namietal, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd a dospel k záveru, že jeho námietka smerovala proti tomu, že rozhodoval súd, ktorý nebol príslušný, pretože nebolo zohľadnené, že jeho žaloba sa týkala jeho pracovnoprávneho vzťahu so žalovanou.

27. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáhal ochrany svojej osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, do ktorej mala zasiahnuť žalovaná nepravdivými výrokmí uvedenými vo výpovedi z pracovného pomeru a správaním sa vo vzťahu k nemu ako k osobe duševne chorej, navyše porušila tým princíp prezumpcie neviny výpoveďou v čase, keď o jeho nevine ešte nebolo rozhodnuté, prezentovala ho na univerzite ako násilníka a rozširovala informácie o jeho zlom zdravotnom stave a nezákonným nariadením mimoriadnej lekárskej prehliadky. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom sporu je ochrana osobnosti žalobcu vyplývajúca z ustanovenia § 11 a nasl. OZ, a nie individuálny pracovný spor, a ani spor súvisiaci s individuálnym pracovnoprávnym sporom vyplývajúci z porušenia alebo nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania (antidiskriminačný spor). O príslušnosti Okresného súdu Košice I

rozhodol podľa ustanovení § 43 ods. 2 a 3 CSP Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. mája 2020 sp. zn. 11NcC/9/2020, ktorým boli Okresný súd Košice I a Okresný súd Košice II viazané.

28. Dovolací súd nevyhodnotil ako dôvodné ani tvrdenie žalobcu, že vo veci konal nesprávne obsadený súd, pretože jeho príslušnosť nebola určená podľa ustanovenia § 19 písm. a) CSP. V tejto veci žalovaná nie je zamestnancom, a preto nebol dôvod posudzovať popri všeobecnej miestnej príslušnosti súdu aj príslušnosť danú miestom výkonu práce zamestnanca. Keďže dovolateľ nepreukázal, že by vo veci rozhodoval súd prvej inštancie, či odvolací súd nesprávne obsadený, dovolanie z dôvodu, ktorý je upravený v ustanovení § 420 písm. e) CSP nie je prípustné.

29. Žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď namietal nesprávne zistený skutkový stav veci a nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne hodnotenie dôkazov, nesprávne právne posúdenie veci a nesprávny procesný postup súdu.

30. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide, napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

31. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

32. Žalobca ako dôvod dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal predovšetkým nevykonanie navrhnutých dôkazov, ktorými mal záujem preukázať nesprávnosť postupu žalovanej ako zamestnávateľa, v dôsledku ktorého mu nariadila podrobiť sa lekárskej prehliadke.

33. Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie procesných strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (R 125/1999). Nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z dovtedy vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09, 4Cdo/100/2018, 4Cdo/76/2020, 5Cdo/202/2018)). Ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca,

znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (II. ÚS 168/2019).

34. V takýchto prípadoch podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu dovolacím súdom, ale kontrola postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a hodnotenia. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutia dôkazu, zásada rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), je otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť prezentovaná dovolaciemu súdu v dovolaní ako prípustný a dovolený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zároveň je potrebné dodať, že nesprávne zistenie skutkového stavu veci má, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na právne posúdenie skutku, a preto takéto chybné rozhodnutie súdu súčasne spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení (I. ÚS 6/2018, 4Cdo/88/2019).

35. Dovolateľom vymedzený predmet preskúmvanej veci spočíval v zisťovaní, či bolo konaním žalovanej v súvislosti s výpoveďou z pracovného pomeru zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti, a v tej súvislosti aj s tým, či k takémuto zásahu nedošlo aj nariadením povinnosti podrobiť sa lekárskej prehliadke. K uvedenému navrhol žalobca v konaní zopakovať výsluch svedka prof. D. a prof. M. na preukázanie toho, že žalovaná nemala žiaden skutkový dôvod na nariadenie lekárskej prehliadky.

36. Procesnému právu účastníka konania navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, v rozhodnutí odôvodniť, prečo tak neurobil. Nevyhovieť dôkaznému návrhu možno prakticky len z troch dôvodov. Prvým je, že skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevancie v súvislosti s predmetom konania; ďalším je, že dôkaz neoverí/nevyvráti skutočnosť, ktorá sa má ním preukázať, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou hodnotou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j., že tvrdenie, k overeniu alebo vyvráteniu ktorého je dôkaz navrhovaný, bolo už dovtedajším konaním bez pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

37. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku (v bode 59) vysvetlil, prečo nezopakoval žalobcom navrhované dokazovanie výsluchmi svedkov tým, že ich považoval za nedôvodné a nehospodárne. Zdôraznil, že žalobca neuviedol, v čom spočíval rozpor vo výpovediach svedkov a akej skutočnosti sa týkal. K nariadeniu lekárskej prehliadky v zmysle ustanovenia § 81a Zákonníka práce a § 30e ods. 14 zákona č. 255/2007 Z. z. poukázal na konanie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/92/2017 a Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11CoPr/9/2019 a 11CoPr/1/2021, v ktorom súdy dospeli k záveru, že žalobca sa opakovane dopustil porušenia pracovnej disciplíny, keď napriek legitímnym pokynom žalovanej neabsolvoval mimoriadnu lekársku prehliadku vo vzťahu k práci v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. Otázka porušenia pracovnej disciplíny žalobcom a najmä zákonnosti nariadenia podrobiť sa mimoriadnej lekárskej prehliadky bez zistenia diskriminačného konania voči žalobcovi bola vyriešená v inom právoplatne skončenom súdnom konaní medzi týmito stranami sporu a nebol dôvod sa touto otázkou opätovne zaoberať, navyše ak táto nesúvisela s predmetom konania o ochranu osobnosti. Dovolací súd dopĺňa, že postup súdov v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru posudzoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 10. januára 2024 sp. zn. III. ÚS 1/2024, v ktorom uviedol (o. i.) nasledovné: „Nemožno súhlasiť so sťažnostnou námietkou, že nebola preukázaná opodstatnenosť nariadenia lekárskej prehliadky. Súdy dostatočne zrozumiteľne konštatovali, že univerzita opodstatnene nadobudla pochybnosti o spôsobilosti sťažovateľa na výkon práce, keď sa nevhodne správal na pracovisku a k študentke. Súdy opakovane uviedli, že sťažovateľ nedostal výpoveď za nevhodné správanie, ktorého nepreukázanie namietal, ale za to, že neabsolvoval lekársku prehliadku. Univerzita k sťažovateľovi pristúpila korektne, keď mu osobne oznámila dôvody nariadenia prehliadky, s ktorou sťažovateľ najprv súhlasil, opakovane mu zabezpečila termíny prehliadok a poskytla mu priestor aj na to,

aby lekársku prehliadku absolvoval vo svojej rézii. Preto treba súhlasiť s najvyšším súdom, ktorý sa stotožnil s krajským súdom, že univerzita vo vzťahu k sťažovateľovi nepostupovala šikanózne či diskriminačne. Za takéto konanie nemožno považovať preventívne opatrenie univerzity v nadväznosti na zákonom predpokladanú skutočnosť - odôvodnené pochybnosti o spôsobilosti zamestnanca na prácu. Nemožno súhlasiť s tým, že sudy neriešili zákonnosť pokynu absolvovať lekársku prehliadku, keď už okresný súd konštatoval spornosť tejto skutočnosti. Sudy záver o zákonnosti tohto pokynu vyvodili zo Zákonníka práce, zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a pracovného poriadku univerzity. Len to, že sťažovateľ neakceptuje tieto závery, neznamená, že sa sudy s dôvodnosťou a zákonnosťou pokynu nevysporiadali.“.

38. Zo spisu vyplýva, že aj odvolací súd svoj záver o nepotrebnosti zopakovania výsluchu svedkov v súvislosti s konkrétnymi odvolacími námietkami žalobcu dostatočne odôvodnil, dovolateľ potrebu doplnenia dokazovania nepreukázal a preto jeho dovolanie v tejto časti nebolo dôvodné.

39. Žalobca ďalej za procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP považoval nesprávne právne závery súdov nižších inštancií o otázke konania žalovanej v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 Trestného poriadku, posúdenia diskriminácie ako predpokladu zásahu do jeho ľudskej dôstojnosti, primeranosti hodnotiaceho úsudku v texte výpovede, posúdenia zásahov žalovanej do jeho občianskej cti a dôstojnosti a posúdenia skutkového stavu v súvislosti s prezumpciou neviny. Dovolací súd k tomuto dôvodu uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci (nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky súdom) nemožno považovať za vadu zmätočnosti.

40. To isté platí aj pre námietku o nesprávnom zistení skutkového stavu, nesprávnom vykonávaní dokazovania, či o nesprávnom hodnotení dôkazov. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

41. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné aj podľa ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, v zmysle ktorých dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená.

42. Otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

43. K spôsobu, ktorým žalobca v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania, dovolací súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje z pohľadu významu pre svoje rozhodnutie ako bezvýznamné. Právna otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo

vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Dovolací súd v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli (§ 421 ods. 1 CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

44. V danom prípade žalobca podrobil kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obšírne vysvetľoval, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu nemožno ustáliť, ktorú konkrétnu právnu otázku (resp. otázky) odvolací súd vyriešil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], resp. ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola riešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].

45. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

46. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

47. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [písm. c)], alebo ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 [písm. f)].

48. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal existenciu procesnej vady konania v zmysle ustanovení § 420 písm. e) a f) CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP a vo zvyšku (v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci) rozhodol rovnako, avšak podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

49. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.